

WAT DE CHRISTEN HET MEEST NODIG HEEFT

Er is één ding dat de Christen meer dan iets anders nodig heeft. Eén ding, dat de basis vormt voor al het andere en waar al het andere om draait.

Het is een zekerheid in Gods Woord en ook in onze eigen ervaring dat 'we niet weten wat we bidden zullen naar behoren'. Maar 'de Geest komt onze zwakheid te hulp' (Rom. 8:26). Hij weet waarvoor we moeten bidden. Hij weet wat we nodig hebben. Hij is de Voorspraak in en voor ons. Hij leert ons wat we moeten bidden. In Efeze 1:17 is Zijn gebed voor ons als volgt weergegeven:

... opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de geest van wijsheid en van openbaring om hem recht te kennen

Dit is dus wat we het meeste nodig hebben: de rechte kennis van God.

Als de Heilige Geest het op deze wijze plaatst vóór al het andere, kan dat alleen maar betekenen dat het belangrijker is dan alle andere dingen, ja, dan al het andere tezamen.

Dit is het fundament van het Christelijk geloof, het is het begin van Christelijk leven. Het is de kern van alle vertrouwen.

We kunnen niet iemand vertrouwen die we niet kennen. Althans, het is veiliger voor ons om dat niet te doen en in de regel doen we dat ook niet.

Aan de andere kant echter, als we iemand door en door kennen, moeten we hem wel vertrouwen. Het kost ons geen enkele moeite als we iemand heel goed kennen. Het vergt in dat geval juist inspanning hem niet te vertrouwen.

De vraag is nu: waarom vertrouwen we God niet op die manier? Is het antwoord daarop niet duidelijk? Dat komt omdat we Hem niet kennen!

We zien nu dat de kennis van God onze grootste behoefte is. De allereerste stap in ons Christelijke leven. Ons vertrouwen zal

altijd in harmonie zijn met onze kennis.

Als we bijvoorbeeld slechts een miljardste deel zouden kennen van Gods oneindige wijsheid, zouden we onze wijsheid zien als zo'n volslagen dwaasheid dat we niet slechts 'bereid zijn' Zijn wil te leren kennen, maar dan verlangen we ernaar. Het zou onze grootste vreugde zijn Hem alles voor ons te laten doen en besturen. Dan zouden we zeggen: 'Heer, ik ben zo dwaas en dom, ik weet niets en ik kan niets. Ik kan slechts het heden zien en van morgen weet ik niets af. Maar U kent het einde van het begin af. Uw wijsheid is oneindig en Uw liefde is oneindig, want onze Heiland en Heer kon, als Uw geliefde Zoon, van ons tot U zeggen: 'dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.' (Joh. 17:23). Doe dan Heer Uw eigen wil. Dat is mijn wens, mijn hartenwens. Daarnaast verlang ik boven alles.'

Dit gaat veel verder dan 'bereid zijn'. We kunnen ergens toe bereid zijn omdat we er niets aan kunnen doen. Het kan zelfs een minderwaardig soort Christelijk fatalisme zijn. Een Moslim kan op die manier zijn overgeleverd aan de wil van zijn god.

Maar waarover wij spreken gaat zeer ver uit boven het moderne evangelie van heiliging. Het gaat veel verder dan slechts 'bereid' te zijn.

Zij die op een nog lager niveau staan, zij die niet 'bereid' zijn, maar slechts 'bereid zijn om bereid gemaakt' te worden, hebben niet in de gaten dat deze houding voortkomt uit het niet kennen van God. Zij weten niet hoe oneindig Zijn liefde is, hoe groot Zijn wijsheid, hoe gezegend en heerlijk Zijn wil is. Als zij hiervan maar iets zouden weten dan zou de grote wens, het grootste verlangen van hun hart zijn om God te laten doen wat Hem Zelf behaagt in ons en voor ons en door ons.

Christenen die niet op de hoogte zijn van dit geheim zijn overal bezig om zich in te spannen om toch maar 'bereid' te worden om Zijn wil te doen, door zich op zichzelf te richten. Om door één of andere vastgestelde 'geloofshandeling' zélf iets te presteren. In plaats van aan Zijn wijsheid en Zijn liefde te denken, denken ze aan zichzelf en aan hun 'overgave'.

Maar deze inspanningen leveren niets op. Zelfs als men het idee heeft dat er wat mee wordt bereikt, is het niets anders dan kunstbloemen aan een plant knopen. Ze mogen dan wel

natuurlijk en echt lijken, maar ze hebben geen geur en geen leven, geen vrucht en geen zaad. Het is een kunstmatige, onechte poging om iets te produceren dat, als ze God maar zouden kennen, vanzelf, zonder inspanning zou zijn gekomen. Ja, onze inspanningen zouden juist tot gevolg hebben dat we de geweldige kracht van de rechte kennis van God blokkeren of hinderen.

Ons probleem is, dat we, als we eerlijk zijn, diep in ons hart denken dat we het beter weten. We zouden het niet hardop zeggen en we zouden het onszelf nauwelijks durven toegeven. Maar toch is het zo en het probleem dat we hebben om 'bereid' gemaakt te worden Zijn wil te doen, is er het bewijs van.

Als we Hem werkelijk zouden kennen en zouden geloven dat Hij beter weet dan wij wat goed voor ons is, dan zou er geen enkele inspanning zijn, maar slechts het heerlijke, onbedwingbare verlangen naar Zijn wil.

Voordat we verder gaan om nog enkele andere praktische gevolgen van deze kennis te overdenken, zullen we er eerst bij stilstaan dat in de originele tekst twee woorden voor deze kennis van God bestaan. Twee werkwoorden die kennen betekenen. Omdat beide soms in één en hetzelfde vers worden gebruikt, is het heel belangrijk nauwkeurig te onderscheiden wat de Heilige Geest zo bijzonder heeft benadrukt. Er zijn overigens zes Griekse woorden vertaald met kennen maar deze twee zijn de meest voorkomende.

Het ene, (oida), betekent kennen zonder leren, of moeite. Het heeft betrekking op wat we intuïtief, of als (geschiedkundig) feit weten.

Het andere, (ginosko), betekent leren kennen door inspanning, ervaring, of onderwijs.

Het verschil kan duidelijk worden gezien als we enkele passages nader bekijken: 'Jezus antwoordde en zeide tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu niet' (Joh. 13:7). Dit is de eerste van deze twee woorden en vertelt ons dat Petrus geen intuïtieve kennis had van wat de Heer aan het doen was. Hij kon dat op geen enkele manier weten. De Heer gaat echter verder met te zeggen: 'maar gij zult het later verstaan.' (Verstaan = het tweede werkwoord). Petrus zou leren en door ervaring en openbaring er achter komen wat de

Heer op dat moment deed.

Johannes 8:55: 'en gij kent Hem niet (d.i. Hem leren kennen, nr. 2 van deze twee woorden), maar Ik ken Hem (nr. 1). En indien Ik zeide: Ik ken (nr. 1) Hem niet, dan zou Ik u gelijk zijn, een leugenaar; doch Ik ken Hem (nr. 1) en zijn woord bewaar ik.' Hier verklaart de Heer Zijn innerlijke kennis van de Vader en verklaart dat zij tot wie Hij sprak niet alleen die aangeboren kennis van God niet hadden maar ook die kennis niet hadden verworven.

I Johannes 5:20: 'Doch wij weten (nr. 1, dus: we weten als historisch feit, zonder leerproces), dat de Zoon van God gekomen is en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen (d.i.: leren kennen, nr. 2); en wij zijn in de Waarachtige, in zijn Zoon Jezus Christus. Dit is de waarachtige God en het eeuwige leven.'

Hier wordt de waarheid onderwezen dat, voordat iemand God kan leren kennen hem geestelijk inzicht moet zijn gegeven. Hiermee stemt I Corinthe 2:14 overeen: 'Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.' (St.Vert.). Waarom niet? Omdat ze 'geestelijk onderscheiden worden'. De ongeestelijke mens beschikt niet over de middelen om geestelijke dingen te verstaan. Het geestelijke begrip moet hem eerst worden gegeven. Dan is hij in staat niet alleen te onderscheiden, maar ook om de openbaring van geestelijke dingen lief te hebben en er zich in te verheugen en Hem te leren kennen, 'de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezond hebt' 'Dit nu is het eeuwige leven.' (Joh. 17:3).

Hier wordt weer eens nadruk gelegd op het belang van het leren kennen van God. Dat is hetgeen wij het meest nodig hebben. Deze kennis is niet alleen de basis voor ons vertrouwen in God, niet alleen het fundament van het Christelijk geloof, maar van het Christelijke leven. Praktisch Christelijk leven en wandel zullen in directe verhouding staan tot onze kennis van God. Kijk eens naar Colossenzen 1:9,10, waar we het praktische resultaat zien van het gebed in Efeze 1:17. In Efeze 1:17 hebben we het gebed zelf. In Colossenzen 1:9,10 zien we het toegepast op opvoeding en onderwijs. Overweeg zorgvuldig de volgende woorden: 'Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet

op voor u te bidden en te vragen' – Wat te vragen? – 'dat gij met de rechte kennis (het zelfstandig naamwoord van nr. 2, dus: verkregen kennis) van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht.' Waarom? Met welk doel? Met welk resultaat? 'Om de Here waardig te wandelen, hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God.'

Moet ik dan om 'de Here waardig te wandelen', Hem kennen? Precies. Als ik Hem in alles wil behagen, moet ik eerst weten wat Hem behaagt. Is dat alles wat nodig is? Alles wat ik heb te doen? Het antwoord op beide vragen is ja. Dan hoef ik niet van hot naar her te hollen, van conferentie naar conferentie? Nee, ik moet gaan zitten voor het Woord van God en Hem daardoor leren kennen. Er is geen andere manier om Hem te leren kennen. En Hij heeft ons Zijn Woord gegeven en Zichzelf daarin geopenbaard met de bedoeling dat we het kunnen bestuderen en er achter komen wat Hem welgevallig is, waarvan Hij houdt, wat Hij haat en wat Hij doet. Om Zijn wijsheid te leren kennen, Zijn wil, Zijn oneindige liefde, Zijn almacht, Zijn trouw, Zijn heiligheid, Zijn rechtvaardigheid, Zijn waarheid, Zijn goedheid en genade, Zijn geduld, Zijn zachtmoedigheid, Zijn zorg en al die ontelbare kenmerken van onze grote en heerlijke God.

Ziet u hoe absoluut noodzakelijk deze kennis is als we God willen behagen?

We kunnen geen van onze vrienden een plezier doen als we niet weten waar hij plezier in heeft. Als we voor één van hen een cadeautje willen kopen, denken we vanzelfsprekend aan wat hij nodig heeft, of waar hij blij mee is. En anders proberen we er achter te komen. Als we een gast ontvangen, proberen we ons natuurlijk te herinneren welk eten of drinken hij lekker vindt, of waarmee hij zich graag bezig houdt. Als we daar niet achter kunnen komen, moeten we er naar raden en dan zullen we misschien wel, maar misschien ook niet slagen in onze poging hem een plezier te doen. We kunnen ons de grootste moeite hebben getroost en toch kunnen we dan gezorgd hebben voor iets waaraan hij de grootste hekel heeft.

Zo is het ook met onze God. Hoe kunnen we ontdekken wat Hem behaagt? Hoe komen we er achter met welke dingen Hij het eens

is?

ALLEEN DOOR ZIJN WOORD

Daar en daar alleen kunnen we Hem leren kennen. Daar alleen leren we ten volle de inhoud van het gebed van de Geest voor ons kennen in Efeze 1:17 en de gezegende praktische gevolgen daarvan in Colossenzen 1:9,10.

Geen mens kent God intuïtief. Geen voorganger kan zelfs maar helpen bij het verkrijgen van die kennis, behalve in en door de bediening van dat Woord. Zijn eigen gedachten hebben geen waarde. Alleen voor zover hij ons in staat stelt dat Woord te begrijpen, kan hij voor ons van betekenis zijn. Hij kan zich vergissen en daardoor eerder een hinderpaal dan een hulp zijn. God heeft Zichzelf geopenbaard in het geschreven Woord, het Woord der Waarheid en in het Levende Woord, Zijn Zoon, Jezus Christus. En het is door het aan ons gegeven Woord, dat door de Heilige Geest in ons hart is geopenbaard, dat we beginnen Hem te leren kennen, Wien te kennen het Eeuwige Leven is.

Dit is de enige belangrijke reden waarom het geschreven Woord ons is gegeven. Het is niet slechts als boek van algemene ontwikkeling gegeven, of als naslagwerk, maar om de onzichtbare God aan ons bekend te maken.

Waarom lezen we het? Waarom slaan we het eigenlijk nog open? Wat is, of hoort te zijn, ons doel bij het lezen ervan?

Lezen we een gedeelte dat een ander al voor ons heeft uitgezocht? Lezen we dat gedeelte omdat we iemand hebben beloofd het te zullen lezen? Of slaan we het open en gaan zitten met het ene allesoverheersende doel om er achter te komen wie God is, Zijn gedachten te leren kennen, Zijn wil te ontdekken.

Zij die niet op deze wijze de Bijbel lezen, creëren hun eigen god uit hun eigen gedachten en voorstellingen. Zij moeten zich baseren op wat zij denken dat hun god behaagt!

Duizenden maken hun god met hun eigen handen, van hout, steen of om de brode. Duizenden anderen maken hem aan de hand van hun eigen gedachten. Maar, wegens hun onkunde van het Woord van God, ze zijn op dezelfde wijze onkundig van de

God Die Zich daarin heeft geopenbaard.

Zie maar eens hoe groot deze waarheid is wanneer deze wordt toegepast op wat wordt genoemd 'praise-diensten', of 'erediensten'. Hoe velen aanbidden nog steeds 'de onbekende God' en dienen daarmee zichzelf en doen wat welgevallig is in hun eigen ogen. Het onderwerp van hun studie is hun eigen smaak! Ze weten niets van dat geweldige woord in Johannes 4:24, 'God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.' (d.i. waarachtig in geest). En zij spreken met elkaar over de soort dienst waarvoor ze een voorkeur hebben en zeggen: 'Daar houd ik helemaal niet van', of 'Dat vind ik nou geweldig', alsof de zogenaamde 'plaatsen van samenkomst' slechts zijn opgericht voor mensen om daar naar binnen te gaan om te doen waarvan zij het meeste houden, terwijl ze vergeten dat het woord 'moeten' bepalend is voor de sfeer van wat wij aanbedding noemen.

Aanbedding 'moet' alleen met de geest gebeuren. We kunnen God – Die een Geest is – niet aanbidden met onze ogen, door te kijken naar wat er gedaan wordt. We kunnen God niet aanbidden met onze neus, door de wierook te ruiken, of het nu ceremonieel of op andere wijze wordt gebruikt. We kunnen God niet met onze oren aanbidden, door te luisteren naar muziek, hoe goed deze ook wordt uitgevoerd. Nee! Aanbedding kan niet plaatsvinden met één van onze zintuigen, of door alle zintuigen gezamenlijk. Het moet geestelijk zijn en niet zintuiglijk. Aanbidders moeten geestelijke aanbidders zijn, want 'de Vader zoekt zulke aanbidders.' (Joh. 4:23).

Hoeveel van zulke aanbidders bezoeken onze kerken en samenkomsten? Hoeveel mensen aanbidden nog steeds 'de onbekende God' (Hand. 17:23)?

Is het mogelijk, wanneer we God werkelijk zouden kennen – de grote, de Hoge en Heilige God, die niet in een tempel woont met handen gemaakt, de God die in eeuwigheid troont, de God in Wiens ogen zelfs de hemelen niet rein zijn en die bij zijn engelen dwaling vindt – is het mogelijk, vragen we ons af, dat iemand die Hem kent ook maar een ogenblik zou kunnen denken dat Hij een gemeente zou 'zoeken', of Zich daarover zou verheugen, de gemeente zou accepteren of hoogachten die de Bijbel heeft veranderd in een 'tekst boek', of dat Hij met plezier zou luisteren,

bijvoorbeeld, naar een meisje dat solo zingt en een zo hoog mogelijke toon zo lang mogelijk aanhoudt! Is de Grote en Oneindige God daarnaar op zoek? Is dat de gesteldheid van het hart tot Hem waarvan Hij zegt dat Hij die 'moet' hebben? Absoluut niet! En hoe minder men weet van God hoe platvloerser de zaken worden die de zogenaamde 'aanbidding' begeleiden.

Sta vervolgens eens stil bij het effect van deze waarheid op ons dagelijks leven. Welke rust en vrede het ons geeft. Let eens op de invloed ervan op onze gebeden. Waar dient gebed voor? Waarom wordt ons zo vaak gezegd te bidden? Waarom? Omdat gebed bedoeld is om ons te verootmoedigen door ons onze hulpeloosheid en afhankelijkheid te laten inzien. Gebed is ervoor bedoeld om ons met ons aangezicht in het stof te doen neerbui- gen voor de Machtige God.

Maar wat zien we in plaats daarvan? We veranderen de plaats die bedoeld is voor onze verootmoediging, om ons nederig toe houden, in een Troon, van waar we God voorschrijven hoe Hij dient te handelen in onze omstandigheden, hoe Hij ons moet helpen bij de realisering van onze plannen, wat Hij moet doen met de regeringen en politieke verwickelingen in de wereld. Dat is het resultaat van de trots van de 'oude mens' in ons. Wij, die niet eens in staat zijn onze eigen zaken te regelen, aarzelen niet het bestuur van het heelal op ons te nemen door de 'hand die de wereld beweegt' te bewegen.

Een waarachtige kennis van God zou tot een geheel andere situatie leiden. Onze gebeden zouden inderdaad menigvuldig zijn, maar dan zouden we zo vervuld zijn van het besef van Gods wijsheid en kracht en goedheid, dat we zouden ophouden te bidden alsof we meer medeleven zouden hebben dan Hij, alsof we ons meer bezorgd zouden maken over zonden en zondaren dan Hij, alsof we meer belangstelling hadden voor Zijn werk dan Hij heeft.

We zouden zeker ook 'stellig' kunnen zijn en dat mogen we ook in de vele dingen waarvan we vanuit Zijn Woord weten wat we mogen vragen. Maar we zouden even 'stellig' moeten zijn in het bij God laten van onze zorgen. We zouden ophouden om de verantwoordelijkheden van dit leven op onze eigen schouder te nemen. We zouden zeggen: 'Heer, doe wat U wilt! Schenk geen aandacht aan mijn verzoeken als U ziet dat ze niet goed zijn.

Geef, of doe niets omdat ik er om vraag of denk dat het goed is. Onthoud het me als U, die van den beginne de afloop ziet, ziet dat het niet goed voor me is. Ik ben zo onkundig en dwaas voor U en U bent zo geweldig, zo wijs en zo goed. De Goedheid en Genade Zelf en Uw liefde is zo eindeloos dat U slechts kunt doen wat goed is, wat het wijste en beste is. Uw wil is de Liefde zelf. O, dat ik vervuld zou mogen zijn van zo'n kennis van Uw wil, in alle wijsheid en geestelijke onderscheiding, dat ik de volkomen rust mag genieten die deze kennis schenkt.'

In overeenstemming met onze kennis van God en van Zijn wil zullen we op deze manier niet ophouden te bidden en onze verzoeken bij Hem bekend maken.

Wanneer we volharden in het gebed opdat onze wil in één of andere zaak wordt gedaan, betekent dat (als we eerlijk genoeg zijn om dat toe te geven) dat we bereid zijn alle verantwoording op ons te nemen als het verzoek wordt ingewilligd. O, wat een zware verantwoording en zo onnodig, omdat God ons Degene heeft geschonken die onze Zekerheid is en die verantwoordelijk voor ons is in leven en sterven (Joh. 6:39).

Hoeveel beter is het onze zaken in Zijn hand te laten.

Wanneer we iemand aantrekken om een karweitje voor ons te doen en we vragen hem hoeveel hij daarvoor wil hebben, dan antwoordt hij: 'Dat laat ik graag aan u over, meneer'. Waarom? Omdat hij heel goed weet dat we hem dan waarschijnlijk meer zullen geven dan hij zou durven vragen.

Zo is het ook met onze God. Als we Hem goed genoeg kennen, kunnen we met vertrouwen bij ons verzoek zeggen: 'Ik laat het aan U over, Heer'. We hebben Zijn verzekering dat Hij 'machtig is meer dan overvloediglijk te doen, boven al wat wij bidden of denken' (Ef. 3:20, St.Vert.). Als het denken aan ons wordt overgelaten, zullen we Hem ongetwijfeld beperken. Hoeveel beter is het alles aan Hem over te laten en dat zullen we doen in de mate dat we Hem kennen.

We nemen een ander voorbeeld. Er is een vriend in grote moeilijkheden en we hebben een plan om hem er helemaal bovenop te helpen zodat hij weer op eigen benen verder kan. Hij komt intussen bij ons om een klein bedrag te lenen dat hem slechts tijdelijk vooruit helpt, maar hem verder overlaat in zijn

worsteling met zijn moeilijkheden. Hij beknot daarmee onze kracht. Zijn armzalige overwegingen komen niet op het niveau van wat wij overvloedig voor hem kunnen doen. Als we zijn bede verhoren en aan zijn verzoek voldoen en hem lenen wat hij vraagt, dan zou zijn zegen erg gering zijn. Waarom 'bidt of denkt' hij niet meer in overeenstemming met ons vermogen en liefde? Omdat hij ons niet genoeg kent! Dat is het geheim en daarom wordt hij niet uit zijn moeilijkheden bevrijd. Hij denkt dat hij het beter weet dan wij en meet onze bereidheid om te geven af aan zijn geringe vermogen om te vragen.

O, te kennen de liefde, de macht en de wijsheid van onze God. Wat een omwenteling zou dat betekenen zowel in onze gebeden, als in ons leven.

Maar laten we nu eens kijken naar een ander resultaat van deze kennis van God, toegepast op zending. Wat is het werk van een zendeling? Hij biedt zichzelf aan en wordt aanvaard. Hij wordt opgeleid voor zijn dienst en hij leert de betreffende taal. Uiteindelijk is het moment aangebroken, wanneer hij de taal beheerst, dat de gelegenheid zich voordoet om te spreken. Wat gaat hij nu zeggen? Wat is het eerste dat uit zijn geopende mond moet komen? Is het niet om God te verkondigen aan de heidense man of vrouw? Is het niet om te verklaren hoe ver God verheven is boven al hun ideeën? Om ze te vertellen hoe God Zich heeft geopenbaard in Zijn Woord? En deze openbaring te verklaren en ze te dienen met dat Woord?

We zien dus dat ware kennis van God het begin is van al het zendingswerk. Hoe kan iemand God verkondigen tenzij hij God kent? En hoe kan God gekend worden buiten het Woord om? Vandaar dat het hoogst noodzakelijk is dat Woord te bestuderen, zodat we ons niet slechts daarin verheugen, maar zodat we in staat zijn te spreken van Hem van Wie dat Woord getuigt.

Totnogtoe hebben we gesproken over de kennis van God, de Vader. Maar het is ook van het grootste belang dat we een waarachtige kennis hebben van Christus.

Dit is het enige doel voor de Christen en tevens hetgeen waaraan hij het meeste behoefte heeft.

Dit is met opmerkelijke duidelijkheid en kracht naar voren gebracht in Filippensen 3.

In het negende vers hebben we onze positie in Christus, uitgedrukt in de woorden:

‘In hem gevonden’ (St.vert.)

Hier wordt uitgelegd dat we geen rechtvaardigheid in ons zelf hebben, maar door het geloof van Christus, ‘de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof.’

Bekleed met deze rechtvaardigheid, wordt niets van ons zelf gezien door God. Zoals de stenen in de tempel die eerst werden bedekt door cederhout, waarna het hout met goud werd overtrokken. Dan staat er: ‘geen steen werd gezien’. Deze woorden zijn zowel grammaticaal als voor de betekenis van de zin niet noodzakelijk, want hoe zouden de stenen zichtbaar kunnen zijn als ze met twee lagen zijn bedekt? Nee, de woorden zijn door genade toegevoegd om het antitype te benadrukken en om ons te doordringen van het gezegende feit dat wanneer we bedekt zijn met de rechtvaardigheid van Christus, er niets van ons zelf te zien is wanneer we voor God staan. We zijn al ‘in de hemelse gewesten, in Christus’ en schoon in Zijn schoonheid, volmaakt in Zijn volmaaktheid en aanvaard in al Zijn verdienste, rechtvaardig omdat Hij de Rechtvaardige is, ja, heilig omdat Hij heilig is en geliefd omdat Hij de Geliefde is. Dit alles ligt besloten in de woorden: ‘in Hem gevonden’.

En, omdat we op deze manier ‘in Hem gevonden’ zijn wat onze positie betreft, vinden we in de verzen 20 en 21 onze hoop, namelijk te zijn:

ALS HIJ

in de ‘heerlijkheid van Zijn opstanding en hemelvaart’ bij Zijn komst. Vandaar dat wij ‘ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.’

Dit is onze ‘zalige hoop’. We hebben er hier naar verwezen en niet in de volgorde waarin het voorkomt in dit hoofdstuk, om te laten zien wat er tussen deze twee, namelijk het begin en het einde van ons Christelijk leven, ligt. Wat is nu hetgeen de ruimte tussen die twee vult? Waarmee moet ons hart zich bezighouden vanaf het ogenblik dat we in Christus kwamen Die ons leven is, tot het moment dat we als Christus zullen zijn, die onze

heerlijkheid zal zijn? Wat is het grote onderwerp dat voortdurend ons hart moet vervullen en onze gedachten moet bezighouden?

‘OPDAT IK HEM KENNE’

Dit is voortaan het belangrijkste onderwerp voor een Christen. Niets dan dit doel, namelijk om Christus te leren kennen (want dat is het woord dat hier gebruikt is in Fil. 3:10).

Zoals vers 9 de uitleg van de woorden ‘in Hem gevonden’ bevat, zo laat dit vers (10) de verklaring zien hoe en waarom we Christus moeten leren kennen.

We moeten Hem van nu af aan niet langer kennen naar het vlees, maar we moeten Hem leren kennen als opgestaan, als het Hoofd van de Nieuwe Schepping in de opstanding (II Cor. 5:16,17).

Want op deze wijze wordt deze kennis verklaard: ‘Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding’ (St.Vert.) Niet alleen het historische feit van Zijn opstanding te kennen, maar de ‘kracht’ ervan, d.i. wat de wonderbaarlijke kracht daarvan voor ons heeft gedaan. Maar hoe kunnen we deze ‘kracht’ leren kennen? Ah!, alleen door de ‘gemeenschap Zijns lijdens’ te ervaren, door te leren dat toen Hij, het Hoofd van het Lichaam, leed, alle leden van het Lichaam in een verborgen en gezegende ‘gemeenschap Zijns lijdens’ mee-leden. Op die manier zullen we leren hoe we gelijkvormig geworden zijn aan Zijn dood. Alleen als we zo hebben geleerd dat we leden toen Hij leed en stierven toen Hij stierf, kunnen we beginnen te leren hoe we ook met Christus zijn opgestaan en de ‘kracht Zijner opstanding’ leren kennen.

Hoe weinigen van ons weten wat deze ‘kracht’ inhoudt, omdat deze ons uit de oude schepping haalt en ons in de nieuwe schepping plaatst, waar ‘al deze dingen (...) uit God’ zijn (II Cor. 5:18, St.Vert.)

Dit is dus ons doel, te weten wat Christus voor ons is gemaakt in opstandingskracht.

Hoe verwarrend moeten deze woorden geweest zijn toen de Grieken ze hoorden (want Filippi is de eerste stad waar Paulus voet aan wal zette in Europa). Ze waren opgevoed met de woorden van Solon, de wijste van de zeven wijze mannen van Griekenland. Zijn motto werd door hen opgevat als de belichaming van alle wijsheid en bestond uit slechts twee

woorden die boven de ingangen van de scholen en universiteiten van Griekenland waren uitgehouwen:

‘KEN UZELF’

(gnosthe seauton)

Maar nu, hoe dwaas zijn deze woorden. Want hoe kan iemand iets van zichzelf te weten komen door zichzelf te beschouwen. Als hij naar anderen kijkt dan kan hij ontdekken waarin hij van hen verschilt en hoeveel beter of slechter hij misschien is dan zij.

Maar alleen als we onszelf vergelijken met Christus, Die de wijsheid en heerlijkheid van God is, kunnen we ontdekken wie we werkelijk zijn en in welke mate we de heerlijkheid van God derven (Rom. 3:23). Alleen als we onszelf zien in het licht van de ‘weegschaal van het Heiligdom’, of naast het meetsnoer van de Volmaaktheid, zien we en komen we er achter dat we ons in een volkomen verloren en vernielde toestand bevinden. Daarom dreunde dit nieuwe motto vanuit de hemel in de oren van hen die zichzelf wilden leren kennen:

‘Opdat ik hem kenne’

Ja, dit is ons belangrijkste doel. Dit is het wat een geweldige veranderende kracht in ons leven brengt. Ieder moment dat we gebruiken om onszelf te leren kennen, is een verloren moment. En niet alleen verloren, maar het is gebruikt om ons af te houden van het enige dat ons tot ons doel kan brengen en ons kan laten zien wie we werkelijk zijn. Als we proberen onszelf te leren kennen, zullen we niet alleen falen, maar het verhindert ons ook om Christus te leren kennen, de Enige Die ons onszelf kan leren kennen.

En toch, hoeveel mensen zijn er niet die hun leven lang zich met deze ijdele zoektocht blijven bezighouden? Rennend van hot naar her om dan de ene, dan de andere man te horen spreken. En doordat ze voortdurend bezig zijn met zichzelf, met zelf-overgave en zelf-onderzoek, komen ze alleen maar in problemen, of, in een vreugde die slechts blijft zolang de opwinding in stand gehouden wordt.

O, waren we maar bezig met Christus, hadden we maar slechts Hem tot doel en Zijn opstandingskracht in ons leven.

Dat zullen we allen hebben en steeds meer naar mate we Christus

leren kennen.

Nogmaals. Wat heeft de heidense wereld in al deze duisternis, verderf en zonde gebracht? Dit: ze wilden God niet betrekken in hun kennis, 'bewerende wijs te zijn, zijn zij dwaas geworden en zij hebben de majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijk op het beeld van een vergankelijk mens.' (Rom. 1:22,23).

Zoals mensen van tegenwoordig, onkundig van God zoals Hij Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard, hun eigen god maken, sommigen met hun eigen handen, of vanuit hun eigen hoofd, zinloos er van uitgaand dat Hij is, zoals zij zich voorstellen dat Hij is. Ze aanbidden, zoals de heidenen doen, 'de onbekende God', namelijk één die hetzelfde is als zij.

Waardoor dwaalde Israël zodat al de moeiten en al het lijden over dit volk kwam? Jesaja begint met een aanklacht van God, waarin in de kortst mogelijke vorm de belangrijkste oorzaak, de wortel van dit alles, wordt verwoord:

'Een os kent zijn bezitter,
en een ezel de krib zijns heren;
maar Israël heeft geen kennis,
Mijn volk verstaat niet.'
(Jes. 1:3, St.Vert.)

Zie hoe de Here Jezus deze woorden bevestigt in Lucas 19:42-44 als Hij weent over Jeruzalem. Dit wordt alles samengevat in de openingswoorden en de laatste woorden: 'Och, of gij ook op deze dag verstond wat tot uw vrede dient'.

En vervolgens, toen Hij begon te spreken over de reden van Zijn uitspraak, voegde Hij er aan toe: 'omdat gij (...) Niet hebt opgemerkt.'

En wat zal het toppunt zijn van Israëls heerlijkheid ten tijde van hun herstel?

Ja, dan zal het gebeuren dat:

... zij niet meer (zullen leren) een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder (...): Kent de Here: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren. (Jer. 31:34)

En wat zal de heerlijkheid van de schepping zijn en de vrede en

vreugde van de gehele aarde? Dat wordt samengevat in de volgende woorden:

De aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken (Jes. 11:9)

En wat is het geheim van het slechts kunnen roemen in de Here en te genieten van Zijn zegen in deze dagen van onze verzoeking? Het wordt onthuld in Jeremia 9:23, 24

De wijze roeme niet op zijn wijsheid en de sterke roeme niet op zijn kracht, de rijke roeme niet op zijn rijkdom, maar wie roemen wil, roeme hierin, dat hij verstand heeft en mij kent.

We zijn weer teruggekomen bij waar we gestart zijn, namelijk onze grootste taak die vanaf heden onze harten en gedachten voor zich moet opeisen, onze dagen moet vullen, namelijk voortdurend bezig zijn met de studie van Gods Woord, dat ons gegeven is met de ene grote, uitdrukkelijke en indrukwekkende bedoeling: de openbaring van Hemzelf, zodat we

HEM RECHT MOGEN LEREN KENNEN.

Oorspronkelijke titel: The Christian's greatest need, Dr. E.W. Bullinger

Nederlandse uitgave: Stichting Lachai Roï, 1995

vertaling: J.A. Hensen